

HUMANITIES INSTITUTE

Feruza Shermatova-Omerani, Ph.D.

***DENİZ KIYISINDA KOŞAN ALA KÖPEK / DEÑİZ BOYLOY CORTKON ALA DÖBÖT* (1977)
Cengiz Aytmatov (1928–2008)**

Kaynakça:

Aytmatov, C. (1978). *Deniz kıyısında koşan ala köpek* (Türkçe çeviri). Ahmet Andiçen Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi. https://ahmetandicenmtal.meb.k12.tr/meb_iys_dosyalar/06/22/256625/dosyalar/2022_12/30144051_Cengiz-Aytmatov-Deniz-Kiyisinda-Kosan-Ala-Kopek.pdf

Aytmatov, C. (2015). *The piebald dog running along the shore* (English translation). <https://www.angelfire.com/rnb/bashiri/Stories/piebalddog2015.pdf>

The piebald dog running along the shore [Film adaptation]. (n.d.). YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=IN1lvhisSYA>

GENEL BILGI

Yazar

Kırgız edebiyatının ve Sovyet dönemi Türk dünyasının önde gelen yazarlarından biri olan Cengiz Aytmatov (1928–2008), Kırgızistan'ın Talas bölgesindeki Şeker köyünde doğmuştur. Babası Törekuł Aytmatov, Stalin dönemindeki tasfiyelerin kurbanı olmuş; annesi Nagima Aytmatova ise onu zor koşullar altında yetiştirmiştir. Bu aile geçmişi, Aytmatov'un eserlerinde güçlü anne figürleri, insanın zorluklar karşısındaki direnci ve ahlaki sorumluluk gibi temaların gelişmesinde etkili olmuştur.

Kırgızca ve Rusçayı kullanan iki dilli bir yazar olan Aytmatov, edebiyat hayatına 1952 yılında *Ak Caan* (Beyaz Yağmur), *Tüñkü Sugat* (Gece Sulaması) ve *Asma Köprü* (Asma Köprü) adlı öykülerle başlamıştır. Edebî başarısını *Betme-bet* (Yüz Yüze, 1958) ile ortaya koymuş, ardından yayımlanan *Cemile* (Jamilia, 1959) eseriyle uluslararası tanınırlığa ulaşmıştır.

Povesti gor i stepey (Dağlar ve Bozkırlar Hikâyeleri, 1963) adlı öykü derlemesi Lenin Ödülü'ne layık görülmüştür. *Kızıl Coçuk Calcalım* (Selvi Boylum Al Yazmalım), *Boto Köz Bulak* (Deve Gözü), *Birinçi Muğalim* (İlk Öğretmen) ve *Samançının Colu* (Toprak Ana, 1963) gibi eserlerinde ahlaki, toplumsal ve felsefi meseleleri ele almıştır.

Daha sonraki eserleri arasında *Canıbarım, Gülsarım!* (Elveda Gülsarı), *Ak Keme* (Beyaz Gemi), *Erte Cazdağı Turnalar* (Erken Gelen Turnalar), *Deñiz Boyloy Cortkon Ala Döböt* (Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek), *Kılım Karıtar Bir Kün* (Gün Olur Asra Bedel), *Kıyamat* (Kıyamet), *Kassandra Tamgası* (Kassandra Damgası) ve *Toolor Kulaganda: Kızkayıp* (Dağlar Devrildiğinde: Ebedî Gelin, 2005) bulunmaktadır. Bu yapıtlar, halk kültürü, toplumsal eleştiri ve çevresel sorunları insanlık değerleri çerçevesinde ele almaktadır.

Roman ve öykülerinin yanı sıra deneme ve söyleşi türünde eserler de veren Aytmatov, *V Soavtorstve, S Zemlyoyu i Vodoy* (Toprak ve Su ile Ortak Yazarlık) adlı çalışmasında insan onuru, emek ve doğayla uyum konusundaki düşüncelerini yansıtmıştır.

Eser

Yazarın Rusça kaleme aldığı eserleri ilk olarak *Novy Mir* dergisinde yayımlanmıştır. Ancak bu novella, alışılmışın dışında bir biçimde, 1977 yılında *Znamya* dergisinin 4. sayısında *Pegiy pes, begushchiy kraem morya* başlığıyla yayımlanmıştır. Eserin Kırgızca çevirisi Aşım Jakıpbekov tarafından *Deniz boylop jortkon ala döböt* (Deniz boyunca koşan alaca köpek) adıyla yapılmıştır. Eser için kullanılan diğer bir Kırgızca başlık ise *Közdön uçkan kök jeek* (Gözden uzak mavi kıyı) şeklindedir.

Novellanın İngilizce çevirisi Alex Miller tarafından 1981 yılında *Piebald Dog Running along the Shore* başlığıyla yayımlanmıştır. Türkçeye ise farklı dönemlerde çeşitli çevirmenler tarafından aktarılmıştır. Semnal Gökmen tarafından 2003 ve 2013 yıllarında yapılan çevirilerin yanı sıra, Mehmet Özgül'ün 2021 tarihli çevirisi ve Refik Özdek'in 2022 tarihli çevirisi bulunmaktadır. Türkçede eserin yaygın kullanılan adı *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* olmakla birlikte, bazı yayınlarda daha kısa biçimi olan *Ala Köpek* başlığı da kullanılmıştır.

Novella, sinemaya da uyarlanmış ve *Deniz Boyunca Koşan Alaca Köpek* (*Pegiy pes, begushchiy kraem morya / The Piebald Dog Running along the Sea*) adıyla filme alınmıştır. Film, Sovyetler Birliği'nin önemli yapım merkezlerinden biri olan Dovzhenko Film Stüdyosu tarafından Almanya ile ortak yapım olarak gerçekleştirilmiş; çekimler ise eserin doğal atmosferini yansıtmak amacıyla Ohotsk Denizi kıyılarında yapılmıştır. Eserin farklı dillere çevrilmesi ve sinemaya aktarılması, onun yalnızca Kırgız edebiyatında değil, Sovyet dönemi çok uluslu edebiyat çevresi içinde de önemli bir yere sahip olduğunu göstermektedir.

Arka Plan

Novella, 1935 yılında Sahalin'de doğan Vladimir Sangig'e ithaf edilmiştir. Sangig, Rusya'nın Uzak Doğusu'nda yaşayan yerli halklardan biri olan Nivhlerin mensubudur. Geleneksel olarak Amur Nehri'nin aşağı kesimleri ile Sahalin Adası'nın kuzey bölgelerinde yaşayan Nivhler, kendilerine özgü dil ve kültürel mirasa sahip bir topluluktur. Sangig, Leningrad'daki Aleksandr Herzen Pedagoji Enstitüsü'nden ve Moskova'daki Yüksek Edebiyat Kursları'ndan mezun olduktan sonra Sahalin'e dönmüş; burada Nivh yazı sisteminin oluşturulmasına katkıda bulunmuş, ders kitapları hazırlamış ve yazar, çevirmen ve eğitimci olarak çalışmalar yürütmüştür.

Kırgız gazeteci Abdyjapar Nurdinov'un aktardığına göre, Sangig ile Aytmatov arasındaki dostluk, doğaya ve avcılığa duydukları ortak ilgi üzerinden gelişmiştir. Aytmatov, Sovyet döneminde verdiği sözü yerine getirerek Sahalin'e gitmiş ve burada Sangig ile buluşmuştur. İki yazarın sohbetleri, zamanla kuzey halklarının gelenekleri, doğayla ilişkileri ve kültürel hafızaları üzerine yoğunlaşmıştır.

Sangig, Aytmatov'a Nivh halkına ait geleneksel bir anlatı aktarmıştır. Büyükbabası Manzin, kolektifleştirme sürecinde genç Nivhlerin atalarından kalan avcılık bilgisini kaybetmesinden endişe ederek onu denize götürmüş ve geleneksel yaşam becerilerini öğretmiştir.

Bir fok avı sırasında yoğun sis nedeniyle denizde yollarını kaybettiklerinde Manzin, doğaya ilişkin bilgisi sayesinde yönlerini bulmaya çalışmıştır. Sürüklenen buzlar üzerinde avlanan ve geceleri karaya dönen kuzey baykuşunu takip ederek kıyıya ulaşmayı başarmışlardır. Bu olay, Sangig için yalnızca bir çocukluk anısı değil, aynı zamanda geleneksel bilginin ve kültürel sürekliliğin önemini gösteren bir deneyim olmuştur.

Sangig'in anlattığı bu hikâye Aytmatov'u derinden etkilemiştir. Aytmatov, ona bu anlatıyı yazmasını önermiş ve kendisinin de bu hikâyeden yararlanabileceğini söylemiştir. Ayrıca yazacağı eseri Sangig'e ithaf edeceğini belirtmiştir. Bu karşılaşma ve anlatı, daha sonra *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* novellasının ortaya çıkışında önemli bir esin kaynağı olmuştur.

KIŞILAR

Kirisk – On bir yaşındadır ve ilk deniz yolculuğunda avcılık ve deniz yaşamının geleneklerini öğrenir.

Organ – Topluluğun yaşlı ve deneyimli üyesidir. Denizcilik ve geleneksel bilgisiyle Kirisk'e rehberlik eder.

Emrayın – Kirisk'in babasıdır. Oğluna deniz yaşamını ve atalarından kalan gelenekleri öğretir.

Mılgun – Emrayın'ın kuzenidir. Deneyimli bir avcı olarak Kirisk'in eğitimine katkıda bulunur.

ÖZET

Ohotsk Denizi'nin Rusya'nın Uzak Doğusu'ndaki sert kıyılarında yaşayan Nivh topluluğundan on bir yaşındaki Kirisk, yetişkinliğe geçişinin ilk adımı olarak avcılık yolculuğuna çıkar. Balık Kadın soyundan gelen Kirisk'e bu yolculukta topluluğun bilge yaşlısı Organ, babası Emrayın ve babasının kuzeni Mılgun eşlik eder. Annesi, oğlunu sessiz bir hüznle uğurlar; onu kötü güçlerden koruması için dualarıyla yolcu eder. Kirisk denizden köyüne son kez baktığında, kıyıdaki kaya silüeti ona sahil boyunca koşan alaca köpeği hatırlatır. Bu görüntü, onun için yuvanın ve ait olduğu dünyanın simgesidir.

Ancak bu yolculuk, yalnızca bir av eğitimi değil, Kirisk'in hayatı ve insan olmayı öğrenme sürecidir. Genç çocuk, büyüklerinin deneyimlerini takip ederek avlanmayı, doğanın zorluklarına dayanmayı ve denizin acımasız koşullarıyla mücadele etmeyi öğrenir. Yolculuk sırasında çıkan şiddetli fırtına, avlarını ve erzaklarını kaybetmelerine neden olur. Ardından çöken yoğun sis, kayığın açık denizde yönünü kaybetmesine yol açar.

Giderek zorlaşan koşullar altında Organ, Emrayin ve Milgun, Kirisk'in hayatta kalabilmesi için kendilerini feda ederler. Onların fedakârlığı sayesinde Kirisk, yalnız başına yaşam mücadelesi vermek zorunda kalır. Bu süreçte çocukluk dünyasından koparak acı, kayıp ve sorumlulukla tanışır.

Kirisk, yaşlı Organ'ın anlattığı ve kıyıya dönüşü simgeleyen kutup baykuşunun sesini takip ederek yolunu bulmaya çalışır. Karanlık denizde gördüğü yıldız, onun için babasının varlığının sembolüne dönüşür; rüzgâra Organ'ın, dalgalara ise Milgun'un adını vererek kaybettiği insanlarla bağını sürdürür. Doğa, onun yalnızca yol göstericisi değil, aynı zamanda geçmişiyile kurduğu manevi bağın taşıyıcısı olur.

Sonunda Kirisk, kıyıyı görür ve evine dönüş yolunu bulur. Sahil boyunca koşan alaca köpek, onun için yeniden hayatın, aidiyetin ve kurtuluşun simgesi olarak belirir. Eser, Kirisk'in yaşadığı dönüşümü ve onun hayatta kalması için hayatlarını feda eden Organ, Emrayin ve Milgun'un hatırasını taşıyan hüznü bir şarkıyla sona erer.

OLAYLAR

Ohotsk Denizi ve Alaca Köpek Koyu Ohotsk Denizi'nin sert ve ıssız kıyılarında dalgalar sürekli karaya vurur, açık denizde ise buz kütleleri ağır ağır hareket eder. Nivh halkının eski anlatılarına göre, dünyanın başlangıcında her yer suyla kaplıyken Luvr adlı ördek karaya uygun bir yer bulmak için sonsuz denizlerin üzerinde uçmuştur. Ördeğin tüylerden yaptığı yuvadan zamanla kara oluşmuş ve yaşam başlamıştır. İnsanlar da doğayla kurdukları ilişki sayesinde avlanmayı, karlı bölgelerde ilerlemeyi ve denizde yaşamayı öğrenmişlerdir.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Alaca Köpek Koyu'ndan bir Nivh kayığı denize açılır. Kayıkta topluluğun yaşlı ve deneyimli avcısı Organ, Kirisk'in babası Emrayin ve kuzeni Milgun vardır. On bir yaşındaki Kirisk için bu sefer, çocukluktan yetişkinliğe geçişin ilk adımıdır. İlk kez gerçek bir avcı olarak denize çıkan Kirisk, büyük bir gurur ve heyecan içindedir.

Kirisk'in Avcı Olarak İlk Adımı Organ, Kirisk'in içindeki heyecanı fark eder ve bu deneyimin onun hayatında önemli bir dönüm noktası olduğunu bilir. Kirisk'in denizin kurallarını, avcılığın inceliklerini ve doğayla uyum içinde yaşamayı öğrenmesi gerekir; ancak bu bilgi ona sözlerle değil, yaşadığı deneyimler aracılığıyla aktarılacaktır.

Kirisk'i bu güne hazırlayan kişi annesidir. Oğlunu uğurlarken korkularını gizler, onu sessiz sevgisi ve dualarıyla korumaya çalışır. Annesinin hazırladığı giysileri giyen ve tüfeğini taşıyan Kirisk, kendisini ilk kez gerçek bir avcı gibi hisseder. Organ, Emrayin ve Milgun'un yanında yer alması, onun kendi halkı içinde saygın bir konuma ulaşma yolundaki ilk adımıdır.

Üç Meme Kayalıklarına Doğru Kayık, sakın dalgaların üzerinde ilerlerken Alaca Köpek Kayalığı geride kalır. Denizi iyi tanıyan Organ, kayığı ustalıklı yönlendirir. Önlerinde fokların bulunduğu Üç Meme adı verilen kayalıklar uzanmaktadır.

Kirisk, karşısındaki uçsuz bucaksız deniz karşısında hem hayranlık hem de korku duyar. İlk avının heyecanı, doğanın büyüklüğü karşısındaki şaşkınlıkla birleşir. Küreklere uzandığında denizin gücünü hisseder ve insanın doğa karşısındaki yerini anlamaya başlar. Bu deneyim, onun yalnızca avcılığı değil, yaşamın zorluklarıyla baş etmeyi de öğreneceği bir sınavın başlangıcıdır.

Denizin Sesi Organ ve yanındaki deneyimli avcılar, hava durumunu ve avın izlerini göz önünde bulundurarak kayığı uzak adalara doğru sürerler. Organ için deniz, yalnızca avlanılan bir yer değildir; düşüncelerini derinleştirdiği, kendisini doğanın büyük düzeninin bir parçası olarak hissettiği sonsuz bir dünyadır. Denizin ve gökyüzünün genişliği karşısında yaşam, ölüm ve insanın ölümsüzlük arzusu üzerine düşünür.

Büyük Balık Kadın'ın Hatırası Organ'ın zihninde yıllardır yaşayan bir görüntü vardır: Halkının eski efsanelerinde anlatılan Büyük Balık Kadın. Organ sık sık onu rüyasında görür. Rüyalarında onu sığ sulardan geçirerek taşıırken Balık Kadın her zaman açık denize doğru yönelir. Bu durum, onun insan dünyasına değil, denizin gizemli dünyasına ait olduğunu hatırlatır gibidir.

Organ uyandıığında bu ayrılığı derinden hisseder. Yaşı ilerlemiş olsa da çalışırken, dalgaları izlerken ya da denizin sesini dinlerken Büyük Balık Kadın'ın görüntüsü zihninden hiç silinmez. Deniz, güneş ve hareket eden sular onun içindeki bu özlemi sürekli canlı tutar. Yalnızca rüyalarında kendini özgür hisseder; gökyüzü ile denizin derinliği arasında sınırların ortadan kalktığını yaşar.

Küçük Meme Adası'nda Av Kirisk, kayık sakın dalgaların üzerinde ilerlerken karşısındaki sonsuz denize hayranlıkla bakar. Organ, kayığın arka kısmında sessizce oturur ve çevreyi dikkatle gözler. Bir süre sonra Kirisk uzakta karanlık bir şekil fark eder ve heyecanla haber verir. Yaklaştıklarında bunun Küçük Meme adı verilen kayalık ada olduğunu anlarlar.

Avcılar adanın çevresinde dolaşarak fok aramaya başlar. İlk başta yalnızca çıplak kayalar görünür. Daha sonra Milgun, suların arasında görünen gri benekli fokları fark eder. Kirisk, soğuk kayaların ve buzların üzerinden diğer avcılarının peşinden giderken büyük bir heyecan yaşar. Gökyüzü ağır bulutlarla kaplıdır ve o, hayatındaki ilk deniz avının heyecanını hissetmektedir.

Kirisk'in İlk Avı Kirisk fokları gördüğünde onların sakın ve zarif hareketlerinden etkilenir. Ancak burada bir avcı olduğunu hatırlar ve babasının öğrettiği şekilde tüfeğini kaldırır. Tam ateş edeceği sırada dirseğinin altındaki taş yerinden oynar; foklar ürkererek suya kaçar.

Milgun hemen davranarak en büyük foku vurur ve avın başarısızlıkla sonuçlanmasını önler. Kirisk yaşadığı şaşkınlık ve utançla ne yapacağını bilemez. Babası Emrayın ise ona sakın olmasını, tüfeğini yeniden hazırlamasını ve doğru anı beklemesini söyler. Bu olay Kirisk'e acele etmemeyi ve sabırlı olmayı öğretir.

Avın ardından fok hazırlanır. Avcılar sıcak karaciğerini yer ve bu geleneği Kirisk de paylaşır. Daha sonra adanın koruyucusuna saygı göstermek için fokun kalbinden bir parçayı denize bırakırlar. Böylece Kirisk, yalnızca avcılığın becerilerini değil, doğaya karşı duyulan saygıyı ve insanın doğayla kurduğu eski bağı da öğrenmeye başlar.

Orta Ada'ya Yolculuk Avcılar Küçük Meme Adası'nı geride bırakıp hava kararmadan Orta Ada'ya ulaşmak için kürek çekmeye devam ederler. Deniz giderek hareketlenir; dalgalar yükselir, gökyüzünü solgun bir sis kaplar. Bu durum avcıları endişelendirir. Ancak kısa süre sonra güneş yeniden görünür ve hava biraz sakinleşir.

Kirisk susuzluğunu iyice hissetmeye başlamıştır. Organ, yanındaki su kabını çıkarır, içine soğuk ve berrak su doldurur ve ona verir. Kirisk suyu yavaşça içerken bedeninin yeniden güçlendiğini hisseder. Bu küçük an, onun için unutulmaz bir deneyime dönüşür. Zorlukların ardından içilen bir yudum suyun insanı nasıl rahatlattığını ve yeniden hayata bağladığını anlar.

Denizdeki Huzurlu An Kirisk, suyu diğer kürekçilere de dağıtır. Organ, kendilerinin daha büyük olduklarını ve daha fazla güç harcadıklarını söyleyerek neden daha fazla su içmeleri gerektiğini açıklar. Emrayın ve Milgun susuzluklarını giderirken Organ sakın bir şekilde piposunu yakar ve denizin ortasındaki sessizliğin tadını çıkarır.

Kirisk, yanındaki avcılara hayranlıkla bakar. Onlarla birlikte olmak, onun için büyük bir gururdur. İlk fok avı başarıyla tamamlanmış, şimdi ise ertesi günkü avdan önce dinlenme zamanı gelmiştir. Kayık hafif dalgalar üzerinde ilerlerken rüzgâr sakince eser. O anda denizde her şey uyum içindedir; Kirisk, hayatının en mutlu ve huzurlu anlarından birini yaşar.

Fırtınanın Gelişi Kirisk, yanındaki insanları büyük bir hayranlıkla gözlemler. Organ onun gözünde yalnızca yaşlı bir avcı değil, bilgeliği ve deneyimiyle örnek aldığı bir büyüktür. Güçlü elleri, sakın bakışları ve ağırbaşlı tavırlarıyla topluluk içinde saygın bir yere sahiptir. Babası Emrayın ise annesinin anlattığı gibi Organ'a benzer özellikler taşır; kahverengi gözleri, güçlü yapısı ve siyah sakalıyla güven veren bir insandır. Milgun daha kısa boylu olmasına rağmen cesareti ve dayanıklılığıyla öne çıkar.

Kirisk, denizin ortasında evini ve Balık Kadın soyundan gelen halkını düşünür. Ancak bu sakın an uzun sürmez. Bir anda denizin üzerinde yoğun gri bir sis belirir. Ardından büyük bir dalga kayığa çarpar. Organ hemen yön değiştirmelerini emreder. Fırtına şiddetlenirken kayık savrulur; deniz, gökyüzü ve insanların yüzleri sisin içinde birbirine karışır.

Sislerin Arasında Dalgalar üzerlerine vuruyor, sular giysilerini tamamen ıslatıp ağırlaştırıyordu. Yoğun sis her tarafı kaplamış, göz gözü görmez olmuştu. Kayık, karanlık ve öfkeli denizin içinde dalgalarla birlikte savruluyordu.

Kirisk, fırtınalarda kaybolan avcılarının hikâyelerini hatırlar ve ilk kez böyle bir korkunun ne anlama geldiğini anlar. Organ'ın bacağına sıkıca tutunurken diğerleri bütün güçleriyle kayığı dengede tutmaya çalışır. Ne kadar zaman geçtiğini kimse bilmez; gece, sis ve denizin uğultusu birbirine karışır. Deniz kısa bir süreliğine sakinleştiğinde Organ, Kirisk'e kayığa dolan suyu boşaltmasını söyler. İkisi, titreyen elleriyle suyu dışarı atarak yeniden hayatta kalmaya çalışır.

Yaşamı Taşıyan Fıçı Fırtına yeniden şiddetlenir. Büyük dalgalar kayığı savurur, deniz suyu içeri dolmaya başlar. Organ, Kirisk'e su fıçısını göstererek onu sıkıca tutmasını söyler: "Fıçıyı sakın bırakma. Onsuz kayboluruz." Kirisk korku içinde fıçıya sarılır ve onu bırakmaz. Kayığın hafiflemesi için yanlarındaki eşyalar ve avladıkları fok da denize atılır. Böylece kayık dalgaların üzerinde biraz daha rahat hareket etmeye başlar. Bu anda Kirisk, hayatta kalmanın yalnızca güçle değil; sabır, itaat ve elindeki son umuda sahip çıkmakla mümkün olduğunu öğrenir.

Ufkun Kaybolduğu An Organ gözlerini açtığı anda her tarafın beyaz bir sisle kaplı olduğunu görür. Deniz sessiz ve hareketsizdir. Kayıkta Emrayin, Milgun ve Kirisk yorgun ve bitkin bir halde küçük su fıçısının yanında oturmaktadır. Her şeylerini kaybetmişlerdir. Ellerinde yalnızca biraz su ve yaşam umutları kalmıştır. Organ, suyu dikkatle paylaşır; çünkü artık her damla hayat kadar değerlidir. Bu sonsuz sisin içinde hayatta kalabilmeleri sabra, umuda ve cesarete bağlıdır.

Sis, Açlık ve Susuzluk Bütün gün yoğun sisin içinde sürüklenirler. Ne yönlerini bulabilirler ne de çevrelerinde herhangi bir şey görebilirler. Biraz güç topladıklarında yeniden hareket etmeye çalışırlar; belki sis açılır, belki bir yıldız ya da kara görünür diye umut ederler. Organ, herkesin sakin kalmasını sağlamaya çalışır. Kayığa dolan suyu boşaltır, kalan suyu dikkatle paylaşır. Kirisk ise soğuktan korunmak için ona yakın durur. Su fıçısının altında sakladıkları tuzlanmış kuru balığı bulmaları onlar için küçük bir teselli olur. Ancak gece çöktüğünde sis hâlâ dağılmamıştır. Soğuk, açlık ve susuzluk giderek daha ağır hissedilir. Durun deniz ve sonsuz sis, onları dış dünyadan koparmış gibidir.

Susuzlukla Mücadele Sabah olduğunda sis biraz hafifler, ancak deniz hâlâ gri ve sessizdir. Avcılar bitkin düşmüştür; yüzleri solgun, elleri titrek, bedenleri güçsüzdür. Organ, ellerindeki az miktardaki suyu dikkatle dağıtır ve önce Kirisk'e verir. Kirisk'in içtiği birkaç yudum ona kısa süreli bir rahatlama sağlar. Organ ise kendisi su içmez. Genç çocuğa sabırlı olmayı, dayanmayı ve elindekini ölçülü kullanmayı öğretir.

Son Bir Çaba Kirisk, arkadaşlarının giderek sessizleştiğini fark eder. Organ ona su kabını uzatıp içmesini ister, ancak Kirisk başkalarını düşünerek geri çevirir. Bunun üzerine Organ ona yaşaması gerektiğini söyler. Emrayin yönlerini sorar, Milgun ise beklemeden hareket etmeleri gerektiğini belirtir. Yeniden küreklerle sarılırlar. Kayık sisin içinde ilerlemeye çalışırken küreklerin sesi, nefesleri ve dalgaların hareketi birbirine karışır. Kirisk korkuyla su fıçısına tutunur. Organ ise sessizce oturur; gözlerinde yorgunluk ve acı vardır. Ancak güçleri kısa sürede tükenir. Kürekler yavaşlar ve sonunda kayık yeniden sisin içinde hareketsiz kalır. Çevrelerinde yalnızca sessiz, karanlık deniz vardır.

Umutun Kaldığı Yer Sis hâlâ dağılmamış, kayık denizin üzerinde yönünü kaybetmiş halde sürüklenmektedir. Organ sonunda sessizliği bozarak sisin günlerce sürebileceğini söyler. Yiyecekleri neredeyse bitmiş, su ise artık hayatlarının tek güvencesi olmuştur. Herkes, hayatta kalabilmek için yalnızca gerektiği kadar su içmelidir. Susuzluk ve yorgunluk bedenlerini zorlasa da onları ayakta tutan şey akıl, sabır ve umuttur. Organ'ın yüzündeki acı, yaşadıkları durumun ağırlığını gösterir. Artık tek umutları, değişecek bir rüzgâr, görünecek bir yıldız ya da onları karaya götürececek bir işaretir.

Milgun'un Çaresizliği Milgun bir anda kayığın ön tarafına çıkar. Sis içinde kaybolan rüzgâra öfkeyle seslenir, görünmeyen güçlere bağırır, bir fırtına çıkmasını ister. Küreğini denize fırlatır ve sonunda dayanarak yere çöker. Çocuklarını düşünerek ağlamaya başlar. Sisle kaplı denizde yalnızca sessizlik kalır. Kirisk korkuyla titrer. Organ onun elini tutar ve bunun da geçeceğini söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışır. Bir süre sonra Milgun kendine gelir, ancak yoğun sisin ve soğuğun içinde hâlâ güçsüzdür. Emrayin sessizce kürek çekmeye devam eder; fakat kayık neredeyse ilerlemez.

Organ dalgın bir şekilde düşüncelere dalar ve Büyük Balık Kadın'ı hatırlar. Kirisk, kutup baykuşu agukuk hakkında ona soru sorar. Akşam olduğunda Milgun yorgunluktan bayılır. Ona az miktarda su verirler. Organ

ise kendi payından içmez; sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde oturur. Gece çöker, sis hâlâ dağılmamıştır. Dört insan, açlık ve susuzluk içinde denizin ortasında çaresizce beklemektedir.

Mavi Fareye Sesleniş Günler süren sis, açlık ve susuzluk Kirisk'i tükenme noktasına getirir. O sırada annesinin çocukken öğrettiği eski bir söz aklına gelir: Suya ihtiyaç duyduğunda "mavi fare"yi çağırmak. Kirisk bu sözleri sessizce tekrar eder ve umudunu kaybetmemeye çalışır.

Organ ve Emrayin alçak sesle konuşur; seslerinde yorgunluk ve çaresizlik vardır. Babası hâlâ kürek çekmektedir, ancak kayık sanki yerinden kıpırdamaz. Kirisk rüyalarında sonsuz denizin üzerinde yürüdüğünü görür. Luvr adlı ördek gökyüzünde dönmektedir. Dalgalar ışıkla parıldar, ancak karşılarında hâlâ yalnızca uçuşuz bucaksız gri deniz vardır.

Organ'ın Ardından Kirisk, korkunç bir rüyadan uyanır. Rüyasında Luvr uzaklara uçup gitmiş ve onu susuzluğun ortasında yalnız bırakmıştır. Gözleri yaşlı halde Organ'a uzanır, ancak yaşlı adam artık yanında değildir. Emrayin oğlunu kendine çeker ve Organ'ın Büyük Balık Kadın'ın yanına gittiğini söyler. Artık geriye kalan üç kişi, sisin içinde sürüklenmeye devam eder. Açlık ve susuzluk onları giderek zayıflatır. Ellerindeki son su bile artık rahatlatma sağlamaz. Kayık denizin üzerinde yönsüzce dolaşırken sessizlik ve umutsuzluk her yanı kaplar. Kirisk ise hayatta kalma umuduna tutunarak annesinden öğrendiği sözleri tekrar eder: "Mavi fare, bana su ver."

Çocukluğun Hatırasında Bir Damla Su Kirisk, susuzluktan tükenmiş halde yine aynı sözleri fısıldar: "Mavi fare, bana su ver!" Bu sözler ona çocukluğunu hatırlatır. Muzluk ile birlikte tepelerde koştukları, yuvarlandıkları, güldükleri ve ormandaki dereden su içtikleri günleri düşünür. O günlerin neşesi ve sıcaklığı kısa bir süreliğine içini doldurur. Ancak gerçeklik yeniden karşısına çıkar; susuzluk ve çaresizlik daha da ağırlaşır. Kirisk, çocukluğundan kalan bu küçük umuda tutunarak su ister.

Milgun'un Son Yolculuğu Sis içinde kaybolmuş denizde Milgun artık dayanacak gücünü kaybetmiştir. Susuzluktan bitkin düşen avcı, sonunda deniz suyunu içmeye başlar. Emrayin onu durdurmaya çalışır, ancak Milgun kararından dönmez. Sonunun ne olduğunu bilse de kendi kaderiyle yüzleşmek ister. Titreyen bedeniyle kayığın kenarına tutunur, son gücünü toplar ve kendini denize bırakır. Soğuk sular onu hemen içine çeker. Bir an çırpınır, boğuk bir ses çıkarır ve ardından yoğun sisin içinde kaybolur. Emrayin büyük bir acıyla kayığı geri çevirir, ona seslenir; ancak Milgun artık yoktur. Gri ve sessiz deniz onu içine almıştır. Geride yalnızca suyun üzerinde yavaşça kaybolan halkalar kalır.

Baba ve Oğlun Kaldığı Yer Bütün gün kayık denizin üzerinde yönsüzce sürüklenir. Milgun'un kaybı ikisini de derinden sarsar. Kirisk, ilk kez babasının ağladığını görür. Artık sonsuz sisin içinde yalnızca baba ve oğul kalmıştır. Akşam yaklaşırken Emrayin sonunda Kirisk'e su verir. Kirisk kalan son damlaları içer, ancak kısa süre sonra babasının kendi payını ona bıraktığını anlar. Emrayin oğlunu sakinleştirmeye çalışsa da Kirisk yapılan fedakârlığın farkındadır. İkisi de güçsüz halde kayıkta sessizce sürüklenmeye devam eder. Emrayin, artık erteleyemeyeceği ve oğluna anlatması gereken acı gerçeğe kendini hazırlamaktadır.

Emrayin'in Son Kararı Sis denizin üzerine ağır bir şekilde çökmüştür. Emrayin, gücünün yavaş yavaş tükendiğini hisseder. Açlık ve susuzluk bedenini tüketmektedir, ancak bütün düşüncesi yanında titreyen oğlu Kirisk'tedir. Milgun gibi kayıktan ayrılması gerektiğini anlar; böylece kalan son değerli suyu oğluna bırakabilecektir.

Geçmişten bir anı gözünün önüne gelir. Bir zamanlar üzerine düşen ağacın altında kaldığında bile aklındaki tek şey Kirisk olmuştur. Şimdi babalığın gerçek anlamını daha iyi anlar: Baba olmak, kendini çocuğuna adanmak, kendi varlığını onun içinde sürdürmektir. İçindeki acıya rağmen biraz daha dayanır, oğlunun yaşayabilmesi için hayata tutunur. Karanlığın içinde sessizce fısıldar: "Mavi fare, bize su ver." Sevgi, korku ve umut birbirine karışırken sonsuz gri deniz onları sessizce kuşatır.

Emrayin'in Son Düşünceleri Emrayin'in artık fazla zamanı kalmamıştır. Aklında yalnızca birkaç değerli anı vardır: karısına duyduğu sevgi, aralarındaki sessiz anlayış ve Kirisk'i bekledikleri günlerin mutluluğu. Şimdi oğlundan sonsuza kadar ayrılmak zorunda olduğunu bilir. Kirisk'in hayatının belki yalnızca bir iki gün daha sürebileceğini düşünse de onun yaşamasını ister. Karanlık ve sonsuz denizin ortasında bile oğlunun Organ ve Milgun'u minnetle hatırlamasını umut eder. Kendini feda ederek oğluna yaşam şansı bırakacak, babasının sevgisinin ve yaptığı fedakârlıkların onun içinde yaşamaya devam edeceğine inanacaktır.

Babasız Sabah Kirisk sabah, babasının paltosunun altında sıcak bir şekilde uyanır. Ancak kayığın sessiz olduğunu fark eder. Etrafına baktığında babasının olmadığını anlar. Çığlığı sisin içinde yankılanır. Babası giderken uyuduğu için kendini suçlar. Ağlar, ağlar ve sonunda tükenip kalır. Sislerin arasında tek başına kalan Kirisk, korku ve suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilir.

Susuzluk yeniden dayanılmaz hale gelir. Su fıçısına sürünerek ulaşır, birkaç yudum içer ve kendini durdurur; çünkü geriye yalnızca bir kez içebileceği kadar su kalmıştır. Açlık ve güçsüzlük içinde zaman zaman bilincini kaybederken kayık denizin üzerinde amaçsızca sürüklenmeye devam eder. Akşama doğru kendini denize bırakmayı düşünür, ancak buna bile gücü yetmez. Çaresizce uzanır ve fısıldar: “Mavi fare, bize su ver.”

Susuzluğun Son Gecesi Kirisk, Mavi Fare’den su ister, ancak hiçbir cevap gelmez. Susuzluk onu tüketirken zihninde çocukluğunun anıları canlanır. Serin orman dereleri, yaz günlerinin sıcaklığı, annesi ve kardeşiyle geçirdiği neşeli anlar gözünün önüne gelir.

Sislerin içinde tek başına sürüklenirken yalnızca soğuğu ve yalnızlığı hisseder. Gece olduğunda günler sonra ilk kez yıldızları ve ayı görür. Sessizce onlara ve babasına veda eder.

Yıldızların ve Rüzgârın Yol Gösterdiği An Kayık, her tarafı kaplayan yoğun sisin içinde sürükleniyordu. Gri sis denizi sessizliğe gömmüş, her şeyi görünmez hale getirmişti. Kirisk güçsüz düşmüş, kalan son acı suyu içmiş ve artık dayanacak gücünün kalmadığını hissetmişti.

Tam o sırada yukarıdan kanat sesleri duyuldu. Güçlü bir kutup baykuşu alçalarak kayığın üzerinden geçti. Kirisk, Organ’ın sözlerini hatırladı: Bu baykuş, gece ya da sis içinde bile denizin üzerinde hep doğru yöne uçar. Kirisk hemen dümeni tuttu ve baykuşun uçtuğu yönü takip etti. Sis yavaş yavaş incelmeğe, gökyüzünün soluk ışığı görüldü ve karşısında tek bir parlak yıldız belirdi. Kirisk gözlerini yıldızla dikerek hem yıldızın hem de baykuşun kendisine yol göstereceğine inandı.

Sadık Kutup Baykuşu Kirisk rüzgâra ve yıldızla sessizce seslendi. Onlara Organ’ın ve babası Emrayin’in adını verdi, kendisine yardım etmelerini istedi. Dalgaların üzerinde ilerlerken yıldız takip etti, baykuşun gösterdiği yolu izledi.

Sis dağıldı ve şafak ışıkları denizin üzerine yayıldı. Emrayin’in yıldızı en parlak haliyle parladı, sonra sabahın hafif aydınlığı içinde yavaşça kayboldu. Güneş ışıkları karanlık suların üzerinde parıldamaya başladı. Kirisk yorgun olsa da dümeni bırakmadı. Hafızası, rüzgâr ve sadık kutup baykuşu ona yol gösterirken uçsuz bucaksız denizde ilerlemeye devam etti.

Denizin Kıyısında Koşan Ala Köpek: Kıyıdaki Köy Güneş yükseldiğinde Kirisk kendine geldi. Güçlölkle doğruldu ve kayığın parlayan dalgalar üzerinde sürüklendiğini gördü. Önünde Büyük Ala Köpek Koyu belirdi. Kıyı görüldü, martıların sesleri duyuldu ve tepeden bir işaret ateşinin dumanı yükseldi.

Kirisk artık yalnızdı; yanında Organ, Emrayin ve Milgun yoktu. Su isterken, hayatı boyunca taşıyacağı şarkının ilk sözlerini içinde hissetti.

Deniz gürledi, rüzgâr esti, Milgun’un dalgaları ilerledi ve Emrayin’in yıldızı ufukta parladı. Gün geceye, gece yeniden güne dönüştü.

ALT HİKÂYE: BÜYÜK BALIK KADIN EFSANESİ

Deniz Kıyısındaki Üç Kardeş Çok eski zamanlarda, Ala Köpek Tepesi’nin yakınlarında deniz kıyısında üç kardeş yaşardı. Büyük kardeş güçlü ve hızlıydı. Ren geyiği halkından bir kadınla evlendi ve tundraya gitti. Küçük kardeş ise iyi bir avcıydı. Orman halkından bir kadınla evlenerek taygaya yerleşti.

Ortanca kardeş doğuştan sakattı. Ne ren geyiklerinin peşinden koşabilir ne de hayvanların izini sürebilirdi. Bu yüzden kimse onunla evlenmek istemiyordu. Kardeşleri gittikten sonra denizin kıyısında tek başına kaldı ve yaşamını yalnızca balık tutarak sürdürdü.

Balık Kadın’ın Gelişi Bir gün küçük kayığıyla balık tutarken oltasına çok güçlü bir şey takıldı. Büyük bir balık yakaladığını düşünerek ipi çekti. Ancak karşısına çıkan şey sıradan bir av değildi. Bu, gümüş renkli bedeni, beyaz göğüsleri ve parlak yeşil gözleri olan güzel bir Balık Kadın’dı.

Adam onu kayığa aldı. Balık Kadın ona sarıldı ve o anda sanki deniz ile gökyüzü birlikte hareket etmeye başladı.

Bitmeyen Özlem Bir süre sonra Balık Kadın aniden denize geri döndü. Sakat kardeş arkasından seslendi, geri dönmesi için yalvardı, ancak Balık Kadın derin suların içinde kayboldu. O günden sonra adamın yüreği büyük bir özlemle doldu. Her gün, her gece kıyıda dolaşıp onu aradı, adını söyledi. Deniz yükseldiğinde de çekildiğinde de aynı ezgiyi söyledi: “Neredesin, Büyük Balık Kadın?” Ay ışığının vurduğu gecelerde ise denizin kendi hüznü, suların da onun gözyaşları olduğunu söylerdi.

Kıyıya Gelen Çocuk Kış geçti, bahar geldi. Bir yaz günü sakat adam kıyıda yürürken bir çocuğun ağlama sesini duydu. Sese doğru gittiğinde ıslak kumların üzerinde yatan çıplak bir bebek gördü. Dalgalar çocuğun üzerine vuruyordu. Çocuk ağlayarak, “Babam nerede? Benim babam kim?” diye soruyordu.

Denizin Oğlu Adam ne yapacağını bilemeden şaşkınlık içinde kaldı. Ancak çocuk ona bakıp, “Sen benim babamsın. Beni yanına al, ben senin oğlunum,” dedi. Adam çocuğu evine götürdü ve onu büyüttü. Çocuk kısa sürede güçlü ve korkusuz bir delikanlı oldu. Denizin en iyi avcılarından biri haline geldi. Ağlarıyla bol miktarda balık yakalıyor, oklarıyla deniz hayvanlarını ustalıkla avlıyordu. Ünü uzak yerlere yayıldı. Orman halkından saygın bir kadınla evlendi. Onların çocukları büyüdü ve böylece Balık Kadın’ın soyundan gelen yeni nesil başladı.

Şölen Ezgisi O günden sonra insanlar bu ezgiyi kutlamalarda söylemeye başladı:

“Nerede yüzüyorsun, Büyük Balık Kadın?
Sıcak bağrın yaşamı yaratır,
Sıcak bağrın bize deniz kıyısında hayat verdi,
Sıcak bağrın yeryüzündeki en güzel yerdir.

Nerede yüzüyorsun, Büyük Balık Kadın?
Beyaz göğüslerin fok başları gibidir,
Beyaz göğüslerin bizi denizin kıyısında besledi.

Nerede yüzüyorsun, Büyük Balık Kadın?
En güçlü erkek sana ulaşacak,
Senin bağrın yeniden yaşamla dolsun,
Ve senin soyun yeryüzünde çoğalsın.”

KARAKTER ANALİZİ

Kirisk

Cengiz Aytmatov’un *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* adlı novellasının merkez karakteri Kirisk, çocukluktan yetişkinliğe geçiş sürecini temsil eden on bir yaşındaki bir çocuktur. İlk deniz yolculuğuna çıkan Kirisk, bu deneyim sırasında yalnızca avcılığın kurallarını değil, aynı zamanda yaşamın zorlukları karşısında dayanmayı, sorumluluk almayı ve insanın doğayla ilişkisini öğrenir. Denizin sert koşulları, büyüklerinin rehberliği ve yaşadığı kayıplar onun olgunlaşmasını sağlar. Kirisk’in yolculuğu, bireysel bir büyüme hikâyesinin yanı sıra gelenek, cesaret ve hayatta kalma mücadelesinin sembolik bir anlatımıdır.

Meraklı Kirisk’in en belirgin özelliklerinden biri merakıdır. On bir yaşında bir çocuk olarak deniz onun için büyük ve gizemli bir dünyadır. Sonsuz dalgalar, uzak adalar ve fokların hareketleri dikkatini çeker. Büyüklerini dikkatle izler, onların davranışlarını ve kararlarını anlamaya çalışır. Küreklere uzanarak denizin gücünü ve ritmini kendisi hissetmek ister.

Bu merak, Kirisk’i öğrenmeye ve keşfetmeye yönlendirir. Ancak aynı zamanda onu bilinmeyen tehlikelerle ve korkularla karşı karşıya bırakır. Dünyayı tanıma isteği, onun zamanla daha bilinçli, dikkatli ve cesur bir genç avcıya dönüşmesini sağlar.

Cesur Kirisk, korku karşısında geri çekilmeyen cesur bir çocuktur. İlk deniz yolculuğunda uçsuz bucaksız sularla, güçlü dalgalarla ve ilk fok avının zorluklarıyla karşılaşır. Korkmasına ve heyecanlanmasına rağmen kürekleri eline alır, kendini toparlar ve büyüklerinin öğütlerini takip eder.

Onun cesareti düşünmeden hareket eden bir cesaret değildir; yaşadığı deneyimlerle gelişen ve güçlenen bir cesarettir. Tüfek kullanmak, buzlu kayalıklarda ilerlemek ve sis içinde hayatta kalmaya çalışmak gibi her sınav, Kirisk'i daha güçlü, kararlı ve dayanıklı bir genç avcı haline getirir.

Dayanıklı Kirisk, karşılaştığı zorluklara rağmen umudunu kaybetmeyen dayanıklı bir karakterdir. Yorgunluk, susuzluk ve yoğun sis içinde yaşadığı korkuya rağmen mücadele etmeye devam eder. Büyükle-rinin rehberliğine uyar ve her yeni sınavdan bir şey öğrenir.

İlk fok avında başarısız olduğunda pes etmez; sabrı ve kararlılığı öğrenir. Çocukluğundan hatırla-dığı Mavi Fare ezgisi, zor anlarda ona umut verir. Deniz yolculuğunda yaşadığı her zorluk, onun iradesini güçlendirir ve onu hayatın ağır koşullarına dayanabilecek bir genç haline getirir.

Zeki Kirisk, çevresini dikkatle gözlemleyen ve yaşadıklarından hızlı öğrenen zeki bir çocuktur. Den-izdeki işaretleri fark eder, avcılarının hareketlerini izler ve Organ'ın öğütlerini anlamaya çalışır. Kutup baykuşunun yol göstericiliğini de doğru şekilde değerlendirir.

Zor durumlarda bile düşünerek hareket etmesi, hayatta kalmasına yardımcı olur. Onun zekâsı ve dikkatli kararları, geniş ve belirsiz denizde yolunu bulmasını sağlar. Yolculuğun sonunda Kirisk yalnızca iyi bir avcı olmayı değil, aynı zamanda yaşamın değerini ve insanın doğa karşısındaki yerini anlamayı öğrenir.

Organ

Organ, Cengiz Aytmatov'un *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* adlı novellasındaki en önemli karak-terlerden biridir. Yaşlı ve deneyimli bir avcı olan Organ, denizi, doğayı ve gelenekleri derinlemesine bilen bilge bir rehber olarak karşımıza çıkar. Kirisk'in ilk deniz yolculuğunda ona yol gösterir ve yalnızca avcılık becerilerini değil, sabır, sorumluluk ve yaşamın değerini de öğretir. Sakinliği, güçlü sezgileri ve zor koşull-ardaki kararlı tutumu sayesinde diğer avcılar için bir güven kaynağıdır. Organ'ın karakteri, insanın doğayla uyum içinde yaşamasını, geçmişten gelen bilgeliğin gelecek kuşaklara aktarılmasını ve geleneklerin ko-runmasını simgeler.

Bilge Organ'ın bilgeliği, denizde geçirdiği uzun yılların ve kazandığı deneyimlerin sonucudur. O, yalnızca dalgaları ve akıntıları değil, denizin değişen koşullarını, hayvanların hareketlerini ve doğanın işaretlerini de anlayan usta bir avcıdır. Suyun üzerindeki küçük değişimleri fark eder, yaklaşan tehlikeleri önceden sezebilir.

Bilgeliğini uzun konuşmalarla değil, davranışlarıyla gösterir. Sakin tavrı, dikkatli kararları ve den-eyimiyle genç Kirisk'e örnek olur. Aldığı her karar, tehlike ile güvenlik arasındaki dengeyi gözetir. Onun yol göstericiliği sayesinde Kirisk ve diğer avcılar zorlu koşullarda hayatta kalmayı öğrenir.

Sabırlı Organ'ın en güçlü özelliklerinden biri sabırdır. Bu özellik, yılların deneyiminden ve denizi derinden tanımasından kaynaklanır. Fırtına çıktığında, yoğun sis onları çevrelediğinde ya da su azaldığında bile sakinliğini korur.

Her hareketini dikkatle planlar; suyu ölçülü paylaşır, doğru zamanı bekler ve Kirisk'e denizde ha-reket etmenin, avlanmanın ve hayatta kalmanın yollarını öğretir. Onun için başarı, güç kullanmakla değil; doğayı anlamak, sabırlı olmak ve doğru zamanda doğru karar vermekle mümkündür.

Geleneksel Organ, halkının denizle ilgili eski inançlarını ve Büyük Balık Kadın efsanesini bilen kişidir. Bu bilgileri yalnızca anlatmakla kalmaz, davranışlarıyla da gelecek kuşaklara aktarır. Kirisk'e denize saygı göstermeyi, doğanın sunduğu nimetleri korumayı ve insanın doğa içindeki yerini anlamayı öğretir.

Onun bilgeliği yalnızca avcılık ve hayatta kalma becerileriyle sınırlı değildir; aynı zamanda kültürel değerleri ve geçmişten gelen gelenekleri de içerir. Halkının deneyimlerini ve denizle kurduğu bağı gelecek kuşaklara taşıyan bir rehberdir.

Emrayın

Emrayın, Cengiz Aytmatov'un *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* adlı novellasındaki önemli karak-terlerden biridir. Kirisk'in babası olan Emrayın, güçlü, deneyimli ve cesur bir avcıdır. O, baba sevgisini, sorumluluğu ve fedakârlığı temsil eder. Deniz yolculuğu boyunca oğlunu korumak için kendi yaşamını ve ihtiyaçlarını ikinci plana atar. Zorlu koşullar karşısında gösterdiği dayanıklılık ve özveri, onun yalnızca başarılı bir avcı değil, aynı zamanda sevgi dolu ve fedakâr bir baba olduğunu ortaya koyar.

Koruyucu Emrayin'in en belirgin özelliklerinden biri koruyucu olmasıdır. Oğlunun güvenliği ve hayatta kalması onun için her şeyden önemlidir. Yolculuk boyunca susuzluk, yorgunluk ve tehlikeler karşısında kendi ihtiyaçlarını geri plana atar. Kirisk'in yaşamını sürdürebilmesi için kendi gücünden ve rahatından vazgeçer. Onun koruyuculuğu yalnızca bir babanın içgüdüğü değil, aynı zamanda taşıdığı sorumluluk duygusunun bir göstergesidir.

Fedakâr Emrayin'in bütün davranışlarının temelinde oğluna duyduğu derin sevgi vardır. Kendi hayatını korumak yerine Kirisk'in yaşamasını seçer ve son suyu bile oğluna bırakır. Açlık ve susuzluğa rağmen dayanır, çünkü görevinin oğlunu korumak olduğuna inanır. Sonunda Kirisk'in hayatta kalması için yaptığı fedakârlık, onun baba sevgisinin en güçlü ifadesidir. Emrayin'in karakteri, sevginin bazen sessiz bir özveri ve kendinden vazgeçme biçiminde ortaya çıkabileceğini gösterir.

Güçlü Emrayin, fiziksel gücü ve dayanıklılığıyla öne çıkan güçlü bir avcıdır. Ancak onun gücü yalnızca bedensel yetenekleriyle sınırlı değildir; asıl gücü, zor koşullar karşısında gösterdiği irade ve dayanma kapasitesidir. Fırtına, sis, açlık ve susuzluk gibi ağır sınavlara rağmen görevini yerine getirmeye çalışır. Korku ve acı içinde bile sakinliğini koruyarak Kirisk'e destek olur. Emrayin'in gücü, yalnızca hayatta kalma mücadelesinde değil, oğlunu korumak için gösterdiği kararlılıkta ve fedakârlıkta da görülür. Bu yönüyle o, fiziksel cesaret ile manevi dayanıklılığı birleştiren bir karakterdir.

Milgun

Milgun, Kirisk'in babasının kuzenidir ve onun yakın akrabası olarak yolculukta önemli bir yere sahiptir. Deneyimli bir avcı ve denizci olan Milgun, Kirisk'in ilk deniz yolculuğunda ona eşlik eder. Cesareti ve avcılık becerileriyle genç Kirisk'e örnek olur. Ancak zor ve umutsuz anlarda duygularına yenilebilmesi, onun insanî yönünü ve zayıflıklarını da ortaya koyar.

Cesur Milgun, denizin tehlikeleri karşısında korkmadan hareket eden cesur bir avcıdır. Güçlü dalgalarla mücadele eder, buzlu kayalıklarda ilerler ve fok avında ustalığını gösterir. Yoğun sisin içinde, belirsizlik ve korkuya rağmen dayanmayı sürdürür. Onun cesareti düşünmeden yapılan bir gözü karalık değildir; ailesine bağlılığından, deneyiminden ve hayatta kalma isteğinden kaynaklanır. Milgun, zorluklarla yüzleşmekten kaçınmayan güçlü bir karakterdir.

Dürtüsel Milgun, bazı durumlarda duygularının etkisiyle hareket eden bir karakterdir. Uzun süren susuzluk, açlık ve umutsuzluk karşısında dayanma gücü azalır. Deniz suyunu içmesi ve sonunda kendini denize bırakması, çaresizliğin onu kontrolsüz bir karara sürüklediğini gösterir. Bu davranışı onun zayıf yönünü ortaya koyarken aynı zamanda insanî tarafını da gösterir. Milgun'un bu özelliği, Organ'ın sakinliği ve sabırlıya karşıtlık oluşturur ve zor zamanlarda kendini kontrol etmenin önemini vurgular.

Sadık Milgun, ailesine ve birlikte yolculuk yaptığı insanlara bağlı bir karakterdir. Kirisk'in ilk deniz yolculuğunda ona destek olur ve deneyimlerini paylaşır. Cesareti ve fedakârlığı, onun yakınlarına ve topluluğuna duyduğu bağlılığı gösterir. Milgun, yalnızca deneyimli bir avcı değil, aynı zamanda Kirisk'in büyüme yolculuğunda önemli bir rehberdir.

TEMALAR

Yaşam:

Hayatta Kalma

Hayatta kalma teması, Cengiz Aytmatov'un *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* adlı novellasının merkezinde yer alır. Eserde insanın doğanın zorlu koşulları karşısındaki mücadelesi ve yaşama tutunma gücü anlatılır. Kirisk, Organ, Emrayin ve Milgun'un deniz yolculuğu, yalnızca bir av seferi değildir; aynı zamanda insanın korkuları, sınırları ve dayanma gücüyle yüzleştiği bir yolculuktur.

Okhotsk Denizi'nin sert doğası, karakterleri sürekli sınar. Dondurucu soğuk, yükselen dalgalar, fırtına ve yollarını kaybetmelerine neden olan yoğun sis, onların hayatını tehdit eder. Deniz, onlar için hem

yaşamlarını sürdürdükleri bir alan hem de karşısında insanın ne kadar güçsüz kalabileceğini gösteren büyük bir güçtür.

Eserde hayatta kalmak sadece fiziksel olarak güçlü olmak anlamına gelmez. Açlık, susuzluk ve korku karşısında sabırlı olmak, umudu kaybetmemek ve doğru kararlar verebilmek de hayatta kalmanın önemli parçalarıdır. Karakterler, ellerindeki sınırlı imkânlarla yaşamlarını sürdürmeye çalışırken zor seçimlerle karşı karşıya kalırlar.

Organ, deneyimi ve sakinliğiyle gruba yol gösterir. Emrayın, oğlunu korumak için kendi hayatını bile gözden çıkararak baba sevgisinin ve fedakârlığın gücünü gösterir. Mılgun, cesaretiyle zorluklara karşı koyarken yaşadığı çaresizlik, insanın en güçlü anlarda bile kırılabilmesini ortaya koyar. Kirisk ise bu yolculuk sayesinde çocukluktan yetişkinliğe geçer; sabrı, sorumluluğu ve hayatta kalmanın gerçek anlamını öğrenir.

Örnek Sahne: Yoğun sisin denizi tamamen kapladığı ve avcıların yönlerini kaybettiği bölüm, hayatta kalma temasının en etkileyici sahnelerinden biridir. Günler boyunca denizde sürüklenen Organ, Emrayın, Mılgun ve Kirisk, ellerinde kalan son su fıçısıyla yaşamlarını sürdürmeye çalışırlar. Organ, her damlanın değerini bilerek suyu dikkatle paylaşır. Susuzluk ve yorgunluk giderek artarken, onları ayakta tutan şey yalnızca su değil; sabırları, birbirlerine duydukları güven ve yaşama umutlarıdır.

Bu sahnede Kirisk, büyüklerinin davranışlarını gözlemleyerek hayatın zorluklarını öğrenir. Organ'ın sakinliği, Emrayın'ın oğluna duyduğu sevgi ve Mılgun'un mücadelesi, insanın en zor anlarda bile dayanma gücü bulabileceğini gösterir. Son suyun paylaşılması, yalnızca bir hayatta kalma mücadelesi değil; aynı zamanda insanın sorumluluk, fedakârlık ve umut duygularını koruma sınavıdır.

Ölüm

Ölüm teması, Cengiz Aytmatov'un *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* adlı novellasında insanın doğa karşısındaki güçsüzlüğünü ve yaşamın ne kadar kırılgan olduğunu gösterir. Nivh halkının dünyasında yaşam ve ölüm denizle iç içedir. Deniz, insanlara geçim kaynağı sağlarken aynı zamanda her an hayatlarını tehdit edebilecek güçlü ve öngörülemez bir varlıktır.

Novellada denize açılmak, her zaman ölüm riskini de beraberinde getirir. Avcılar için deniz, yalnızca av yapılan bir yer değil; cesaretin, korkunun ve kaderin sınındığı bir alandır. Ancak eserde ölüm sadece kaçınılmaz bir son olarak anlatılmaz. Bazı anlarda ölüm, sevgi, sorumluluk ve fedakârlıkla bağlantılı bilinçli bir seçim hâline gelir.

Bu durum özellikle Organ, Mılgun ve Emrayın'ın kararlarında görülür. Ellerindeki suyun herkese yetmeyeceğini anlayan Organ, genç Kirisk'in yaşama şansını artırmak için kendi hayatını geri plana atar. Mılgun ve ardından Emrayın da benzer bir fedakârlık yolunu seçer. Özellikle Emrayın'ın oğlunun hayatta kalması için kendi yaşamından vazgeçmesi, baba sevgisinin en güçlü göstergesidir. Böylece ölüm, novellada yalnızca kayıp ve acı anlamına gelmez; sevilen birini korumak için yapılan en büyük fedakârlığın ifadesine dönüşür.

Örnek Sahne: Mılgun'un ölüm sahnesi, eserde ölüm temasının en etkileyici bölümlerinden biridir. Günler boyunca sisin içinde sürüklenen avcılar, susuzluk ve yorgunluk nedeniyle giderek güçlerini kaybederler. Dayanılmaz susuzluğa yenilen Mılgun, Emrayın'ın onu durdurma çabalarına rağmen deniz suyunu içer. Artık bu acıya dayanamayacağını düşünerek kendi sonunu kabul eder.

Son gücüyle teknenin kenarına tutunur ve kendini soğuk denize bırakır. Sular içinde kısa bir süre çırpındıktan sonra sisin içinde kaybolur. Ardında yalnızca sakin denizin üzerinde yavaşça yok olan dalgalar kalır. Bu sahne, insanın doğa karşısındaki çaresizliğini gösterirken aynı zamanda aşırı zorlukların insanı nasıl geri dönüşü olmayan kararlara sürükleyebileceğini ortaya koyar.

Doğa

Doğa, novellada güçlü, değişken ve insan karşısında üstün bir güç olarak karşımıza çıkar. Deniz, dalgalar, sis, buz ve fırtınalar yalnızca olayların geçtiği mekânlar değildir; aynı zamanda karakterlerin cesaretini, sabrını ve dayanma gücünü sınanan unsurlardır. Doğa, bir yandan insanlara yaşamlarını sürdürrebilmeleri için kaynak sağlarken, diğer yandan her an tehlikeye dönüşebilir.

Eserde insanın doğadan ayrı olmadığı, onunla birlikte var olduğu vurgulanır. Kirisk, Emrayın ve Organ gibi avcılar hayatta kalabilmek için denizin hareketlerini, rüzgârın yönünü ve hayvanların davranışlarını anlamak zorundadır. Sert doğa koşulları onlara sabırlı olmayı, deneyimlerine güvenmeyi ve doğanın gücü karşısında kendi sınırlarını kabul etmeyi öğretir.

Deniz, karakterler için hem yaşam kaynağı hem de büyük bir sınavdır. Onlara avlanma ve geçim imkânı sunarken, fırtına, sis ve buzlu sularla hayatlarını tehdit eder. Novella, insanın doğayı yenmeye değil, onunla uyum içinde yaşamayı öğrenmeye çalıştığını gösterir. Karakterlerin doğayla ilişkisi, insan hayatının çevresindeki dünyaya ne kadar bağlı olduğunu ortaya koyar.

Örnek Sahne: Dalgalar üzerlerine vuruyor, kıyafetlerini ıslatıp ağırlaştırıyordu. Yoğun sis teknenin çevresini kaplamış, her şeyi görünmez hâle getirmişti. Kirisk, fırtınada kaybolan avcılarla ilgili anlatılan hikâyeleri hatırlıyor ve ilk kez bu korkuyu gerçekten hissediyordu. Koyu sis, suyun üzerinde hareket eden canlı bir varlık gibi yayılıyordu.

Organ'ın bacağına tutunan Kirisk, teknenin dengede kalması için verilen mücadeleyi izliyordu. Gece mi, gündüz mü olduğunu anlamak artık mümkün değildi; karanlık ve sis zaman duygusunu yok etmişti. Dalgalar acımasızca tekneye vuruyor, ancak avcılar umutlarını kaybetmemeye çalışıyordu. Deniz biraz sakinleştiğinde Organ, Kirisk'e "Suyu boşalt" diyerek onu harekete geçirdi. Birlikte tekneye dolan suyu boşaltırken rüzgâra, karanlığa ve sonsuz görünen denize karşı mücadele etmeye devam ettiler.

İlişkiler:

Aile

Aile teması, *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* novellasının temel temalarından biridir. Eserde aile bağları, sevgi ve fedakârlık, karakterlerin en zor anlarda bile ayakta kalmasını sağlayan en önemli güç olarak öne çıkar. Özellikle Emrayın ile Kirisk arasındaki baba-oğul ilişkisi, eserin duygusal merkezini oluşturur. Emrayın, açlık, susuzluk ve yorgunluğa rağmen oğlunun yaşaması için kendi ihtiyaçlarından vazgeçer. Onun için önemli olan kendi hayatı değil, Kirisk'in hayatta kalmasıdır. Bu nedenle son suyu oğluna bırakır ve yaşamını feda etmekten çekinmez. Böylece baba sevgisi, sözlerden çok davranışlarla gösterilen bir fedakârlık olarak anlatılır.

Kirisk de ailesinden aldığı sevgi ve değerlerle hayata tutunur. Sis ortasında umudunu kaybetmeye başladığında annesini, kız kardeşini ve köyünü hatırlar. Çocukluğuna ait bu anılar ona güç verir, korkularını yenmesine yardımcı olur ve yaşama isteğini canlı tutar. Bu yönüyle aile, yalnızca kan bağıyla kurulan bir ilişki değil; insana güç veren, zor zamanlarda yol gösteren ve umudu ayakta tutan manevi bir dayanaaktır.

Örnek Sahne: Emrayın, günler süren açlık ve susuzluğun ardından artık gücünün tükendiğini hisseder. Buna rağmen tek düşündüğü şey Kirisk'in yaşamasıdır. Elinde kalan son suyu oğluna verir, kendisi ise susuzluğa katlanmayı seçer. Sonunda Kirisk'in hayatta kalma şansını artırmak için sessizce teknedan ayrılır. Bu sahne, bir babanın çocuğu için kendi hayatından vazgeçebilecek kadar büyük bir sevgi ve sorumluluk taşıdığını gösteren en etkileyici bölümlerden biridir.

Ebeveynlik:

Eğitim ve Yetiştirme

Eğitim ve yetiştirme teması, *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* novellasında önemli bir yer tutar. Cengiz Aytmatov, Nivh halkının yaşamını anlatırken onların çocuk yetiştirme anlayışına da dikkat çeker. Çocuklar, büyüklerini dinleyerek değil; onları izleyerek, birlikte çalışarak ve yaşayarak öğrenirler. Böylece bilgi, deneyim ve gelenek kuşaktan kuşağa aktarılır.

Nivh toplumunda çocuk yetiştirmek, yalnızca avcılığı ya da balıkçılığı öğretmek anlamına gelmez. Aynı zamanda doğaya saygı duymayı, sabırlı olmayı, paylaşmayı ve topluma karşı sorumluluk taşımayı da kapsar. Çocuklar küçük yaşlardan itibaren büyükleriyle birlikte denize açılır, avlara katılır ve yaşamın zorluklarını onların yanında öğrenirler. Bu süreçte aile kadar yaşlılar da önemli bir eğitimci rolü üstlenir. Organ'ın Kirisk'e yol göstermesi bunun en belirgin örneklerinden biridir.

Kirisk'in ilk deniz yolculuğu, onun çocukluktan yetişkinliğe geçiş sürecini simgeler. Bu yolculuk boyunca yalnızca avlanmayı değil, korkuyla baş etmeyi, sabretmeyi, doğru zamanda doğru karar vermeyi

ve gerektiğinde başkalarını kendinden önce düşünmeyi öğrenir. Aytmatov, gerçek eğitimin sözle değil; örnek olarak, yaşayarak ve deneyim kazanarak verildiğini gösterir.

Örnek Sahne: Kirisk'in ilk kez denize açılması, Nivh toplumunda önemli bir dönüm noktasıdır. Yolculuk başarılı geçerse köyde onun onuruna kutlama yapılacaktır, denizin bereketini anlatan şarkılar söylenecek ve Büyük Balık Kadın için dualar edilecektir. Şaman, Kirisk'in iyi bir avcı olması, avını adaletle paylaşması ve soyunu sürdürmesi için dua eder. Annesi ile kız kardeşi onu sevinçle beklerken, babası Emrayın de oğlunu artık çocuk değil, topluluğun bir üyesi ve gerçek bir avcı olarak görür. Bu sahne, Nivh kültüründe çocuk yetiştirmenin yalnızca ailenin değil, bütün toplumun ve geleneklerin ortak sorumluluğu olduğunu gösterir.

Fedakârlık:

Özveri

Fedakârlık, *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* novellasının en önemli temalarından biridir. Eserde insanın sevdiği ve değer verdiği kişiler için kendi hayatından bile vazgeçebileceği gösterilir. Organ, Milgun ve Emrayın, denizin ortasında ölüm kalım mücadelesi verirken, Kirisk'in yaşaması için kendi hayatlarını feda etmeye hazır hâle gelirler. Onlar için önemli olan kendi kurtuluşları değil, genç bir insanın hayatta kalması ve geleceğin devam etmesidir.

Üç yaşlı avcının yaptığı fedakârlık, yalnızca fiziksel bir vazgeçiş değildir. Aynı zamanda geçmişin, deneyimin ve geleneklerin yeni kuşağa aktarılması anlamına gelir. Kirisk'in yaşaması, onların hayatlarının ve taşıdıkları değerlerin devam etmesi demektir. Bu nedenle onların ölümü bir yenilgi değil, gelecek için yapılan büyük bir özveri olarak anlam kazanır.

Kirisk'in yolculuğu da bu fedakârlığın devamıdır. Büyüklerinin onun için yaptığı fedakârlığı hatırlayarak hayata tutunur. Zayıf düşmesine ve korkmasına rağmen son gücüyle mücadele eder, kutup baykuşunun izinden gider ve tekneyi ilerletmeye çalışır. Onun yaşama çabası, kendisi için verilen emeklere ve yapılan fedakârlıklara karşı bir sorumluluk hâline gelir.

Örnek Sahne: Emrayın, artık gücünün tükendiğini ve oğlunun yaşayabilmesi için kendi hayatından vazgeçmesi gerektiğini anlar. Aklından karısıyla yaşadığı güzel günler ve Kirisk'in doğumunu bekledikleri zamanlar geçer. Oğlundan ayrılmak onun için en büyük acıdır; ancak Kirisk'in hayatta kalması için bu kararı vermek zorundadır.

Tekneden ayrılmadan önce Kirisk'in Organ ve Milgun'u unutmayacağını, onların yaptıkları fedakârlığı anlayacağını umut eder. Emrayın'ın son kararı, bir babanın çocuğuna duyduğu sevginin ne kadar büyük olabileceğini gösterir. Bu sahnede fedakârlık, sadece ölümü kabul etmek değil; sevdiği kişinin yaşaması için kendi varlığından vazgeçebilmek olarak anlatılır.

Kültür:

Efsaneler

Cengiz Aytmatov, *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* novellasında Nivh halkının kültürünü, geleneklerini ve doğayla kurduğu güçlü bağı anlatır. Eserde bu halkın yaşam biçimi, deniz, toprak ve çevresindeki doğal dünyayla iç içe bir şekilde ele alınır. Nivh halkı için doğa yalnızca geçim kaynağı değildir; aynı zamanda onların inançlarını, geleneklerini ve dünyayı algılama biçimlerini şekillendiren önemli bir unsurdur.

Novellada avcılık, deniz yolculukları, aile bağları ve kuşaktan kuşağa aktarılan bilgiler, Nivh kültürünün temel değerleri olarak öne çıkar. Büyükler, yaşam boyunca edindikleri deneyimleri gençlere aktararak onların doğayı anlamalarını ve zorlu koşullarda hayatta kalmayı öğrenmelerini sağlar. Bu aktarım yalnızca avcılık ve denizcilikle ilgili pratik bilgilerden oluşmaz; aynı zamanda sabır, cesaret, dayanışma, sorumluluk ve doğaya saygı gibi ahlaki değerleri de içerir.

Aytmatov, efsaneler aracılığıyla Nivh halkının doğayla kurduğu manevi ilişkiyi ve geçmişe bakışını ortaya koyar. Bu anlatılarda insan, hayvan ve doğa birbirinden ayrı varlıklar olarak görülmez; aksine hepsi aynı yaşam düzeninin parçalarıdır. Efsaneler, yalnızca geçmişten kalan hikâyeler değil, toplumun hafızasını, inançlarını ve değerlerini gelecek kuşaklara taşıyan önemli anlatılardır.

Yazar, bu efsaneler yoluyla küçük bir halkın zengin kültürünü ve yaşam anlayışını görünür hâle getirir. Nivh halkının hikâyeleri, insanın kökleriyle, atalarıyla ve yaşadığı çevreyle kurduğu bağın önemini gösterir. Böylece eser, değişen dünya karşısında geleneklerin ve kültürel hafızanın korunmasının değerini vurgular.

Örnek Sahne: Bir zamanlar Peggy Dog Tepesi yakınlarındaki kıyıda üç kardeş yaşardı. En büyük kardeş güçlü ve hızlıydı; bir ren geyiği kadınıyla evlenmişti. En küçük kardeş ise taygada usta bir avcı olarak yaşamını sürdürüyordu. Ortanca kardeş ise sakattı ve yalnızdı; geçimini balıkçılıkla sağlıyordu.

Bir gün balık tutarken olağanüstü bir varlıkla karşılaştı. Ağlarına, balık biçiminde bir kadına dönüşebilen gizemli bir kadın takıldı. Büyük bir sevinç yaşayan adam onu teknesine aldı, ancak kadın bir süre sonra tekrar denize dönerek kayboldu. Sevdığı varlığı kaybetmenin acısıyla kıyılarda dolaşmaya başladı ve Büyük Balık Kadın'a şarkılar söyleyerek onu geri çağırdı. Gelgitlerde, ay ışığının altında geçen gecelerde ve yalnız kaldığı uzun günlerde onu beklemeye devam etti.

Mevsimler geçti. Bir yaz günü kıyıda ağlayan bir bebek buldu. Çocuğun kendisine gönderildiğine inanarak onu sahiplendi ve büyüttü. Bu çocuk zamanla cesur ve yetenekli bir avcı oldu; böylece Balık Kadın'ın soyunun ve taşıdığı değerlerin devamını sağladı.

Bu efsane, Nivh halkının insan, doğa ve geçmiş arasındaki güçlü bağını gösterir. Aynı zamanda kültürün yalnızca geleneklerle değil, anlatılar, inançlar ve kuşaktan kuşağa aktarılan hikâyeler yoluyla da yaşatıldığını ortaya koyar.

Sembolizm:

Tatlı Yuva

Pekili Köpek Kayalığı (*Piebald Dog Cliff*), Kirisk'in yaşadığı kıyı köyünü simgeler ve eserde ev, güven, aidiyet ve rehberlik anlamlarını taşır. Karlarla kaplı görünümüyle koşan bir köpeği andıran bu kayalık, Nivh halkı için tanıdık ve güven veren bir işarettir. Kirisk için ise bu kayalık, sonsuz denizin karşısında ona kendi evini, ailesini ve ait olduğu kültürü hatırlatan önemli bir semboldür. Kirisk, ilk deniz yolculuğuna çıktığında alıştığı güvenli çevreden uzaklaşır ve bilinmeyen bir dünyaya adım atar. Deniz, onun için hem büyük bir keşif alanı hem de zorlu bir sınavdır. Ancak geride kalan Pekili Köpek Kayalığı, ona nereden geldiğini ve kim olduğunu hatırlatır. Bu kayalık, yalnızca bir coğrafi işaret değil; aynı zamanda aile bağlarını, geçmişi ve ait olduğu toplumu temsil eden güçlü bir bağdır.

Aytmatov, bu sembol aracılığıyla insanın ne kadar uzaklara giderse gitsin kendi kökleriyle olan bağını koruduğunu gösterir. Ev kavramı, sadece yaşanılan bir yer değildir; insanın hafızasında, kültüründe ve kimliğinde taşıdığı bir değerdir. Kirisk'in denize açılması, yalnızca fiziksel bir yolculuk değil, aynı zamanda büyüme ve kendini tanıma sürecidir. Pekili Köpek Kayalığı ise bu yolculuk boyunca ona geçmişini ve ait olduğu dünyayı hatırlatan sessiz bir rehber olmaya devam eder.

Örnek Sahne: Pekili Köpek Körfezi'nin yakınında, koşan dev bir köpeğe benzeyen yüksek bir kayalık yükseliyordu. Üzerindeki kar lekeleri, uzaktan bakıldığında köpeğin kulaklarını ve patilerini andırıyordu. Bu görüntü hem denizden hem de ormandan kolayca fark ediliyordu. Bir sabah güneş doğarken, bu kıyıdan bir Nivh kayığı denize açıldı.

Kayığın arka tarafında deneyimli yaşlı avcı oturuyor, yıpranmış elleriyle tekneyi yönlendiriyordu. Güneş ışığına karşı gözlerini kısıarak denizi dikkatle izliyordu. Kayığın ön tarafında ise on bir ya da on iki yaşındaki Kirisk büyük bir heyecanla oturuyordu. Yüzündeki çiller, annesinin mutlu zamanlardaki gülümsemesini hatırlatıyordu.

O gün Kirisk, ilk kez gerçek avcılarla birlikte açık denize çıkıyordu. Kürek çekmeyi, denizi tanımayı ve uzak adalara ulaşmayı öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Bu yolculuk onun için yalnızca bir av seferi değil, çocukluktan yetişkinliğe geçişinin ilk adımıydı. Arkasında kalan Pekili Köpek Kayalığı ise ona her zaman evini, geçmişini ve ait olduğu dünyayı hatırlatan güçlü bir sembol olmaya devam eder.